

Repkő Tőke Ágnes

Bevezető

Mert dadogok, mint a beakadt lemez,
mint egy beakadt lemez, úgy da, da –
de a szomszédnéni hálisten tegez,
és a sánta hajnal időnként ra-

gyog – az út csak út, közepén falovak
ügetnek együtt az ébren levőkkel,
nincs verseny, és jó a hangulat,
s ha veszítünk, hát teljes erőnkkel.

Elefántlepkék alatt vízfolyás,
a hold kimérten önmagára néz,
a fénycsermelyben madárvonulás,
testek haladnak, nehéz,
nehéz,
nehéz.

Fától az erdőt nem ismered,
itt minden rejtélyes adat,
fába szorulva a lelkiismeret:
hogyan áldozod vagy oldozod magad?

Torkomban tű, ugrál a szavakon,
dadogok, mint az a beakadt lemez,
táncoló árnyék, bábjáték falakon,
da...da...da – de nem ez.

Semmi sújtotta

Kicsi felhő alatt egy kicsi város:
itt lenn, ki felnőtt nem leli helyét.
Hunyorgok, a falon az árnyék rácsos,
az enyém lenne? Nem, nem az enyém.

Kicsi ajtón kiszalad egy kiáltás,
a járdára ül, sóhajt, megpihen.
Bár bántok én is, mégis meglep a bántás,
hogy szorítása mégis milyen

mindenmentes. Kong a délután,
olyan szerdaüres a kerület,
egy árva tábla a város körútján:
Vigyázz! Semmi sújtotta terület.

Nem úgy és nem az történik

Térképen a tapasztalat.
De nem az és nem úgy.
És ez ugyanaz a labirintus.

Megválaszolatlan tárgyak,
egy romos épület,
érezelmek kerülgetik,
öröm, búbanat,
elegáns, bőrvöves megbánás
fekete esernyővel.

Miért nehezebb a halott,
az üres épület?
A ne dohányozz felirat
ragyog a rőt téglafalon.

Az almát lenyelni kihívás
akkor is, ha szeletekre vágjuk,
sehogy sem akar lecsúszni
torkunkon kiűzetésünk.

Fecnikre tépett kertek,
holdtányérra meredő karók.
Aludj, kedves, aludj!
Kivitelezhetetlen
a kitaró ébrenlét.

Ébren igazságra áhítozunk.
Miért vannak rajta
furcsa, barna foltok?
A sötétség
szoborrá sűrűsödik.
a világ szépséggel helyettesíti,
amire nincs gondolat.

*

Most ne gyere,
a ballonkabátos utcán
ólomlábaiddal ne közeledj.
Azzal, hogy nem hívlak,
nem várlak, veled borítom
virágba világom.

Nem történik se úgy se az,
de a holdfény íródik tovább
akkor is, mikor
minden jel szerint
feljön a nap és
felfénylik a tiszta szomorúság.